

Венеричні захворювання

Зміст:

- 1.Поняття про венеричні хвороби.
- 2.Перебіг сифілісу.
- 3.Перебіг гонореї.
- 4.Боротьба з венеричними захворюваннями.
5. Фактори, що ускладнюють боротьбу з венеричними захворюваннями.
- 6.СНІД:
  - 1) Що таке СНІД?
  - 2)Як можна заразитись СНІДом?
  - 3)Чи є методи діагностики СНІДу?

Поняття про венеричні хвороби.

Венеричні захворювання – це особлива група інфекційних хвороб, які передаються переважно статевим шляхом; на них хворіють однаковою мірою як чоловіки, так і жінки. На відміну від звичайних інфекційних захворювань венеричні хвороби не залишають після себе імунітету, і при повторному зараженні хвороба розвивається знову. При венеричних хворобах видужання не настає само по собі: без медичної допомоги людина не може позбутися такої хвороби і хворіє на неї все життя.

Венеричні хвороби називають іноді "хворобами поведінки", бо їх поширенню сприяють моральна розбещеність, випадкові статеві зв'язки та ін. Саме неправильна поведінка певної частини людей – причина існування венеричних хвороб у наш час.

Кожне венеричне захворювання спричиняється певним видом мікроорганізму: сифіліс – блідою спірохетою, гонорея (трипер) – гонококом; відомі й інші венеричні захворювання. Перебіг сифілісу.

На слизовій оболонці статевих органів збудник сифілісу – бліда спірохета – посилено розмножується й поширюється на найближчі ділянки тіла. Від 4 до 5 тижнів після зараження триває інкубаційний період, ознаки захворювання при цьому не виявляються. Потім на місці оселення спірохети з'являється виразка або садно округлої форми з блискучою поверхнею та затвердінням в основі. Через кілька днів після появи виразки різко збільшуються найближчі лімфатичні вузли. Це – первісний період сифілісу. Він триває приблизно місяць, та оскільки сифілітична виразка і збільшення лімфатичних вузлів не супроводяться болем, хворий на сифіліс може не помічати ознак хвороби і не звернутися вчасно за медичною допомогою.

Спірохети, інтенсивно розмножуючись, поширюються в організмі. Вони з'являються в усіх його органах і тканинах, у крові й лімфі. У цей вторинний період сифілісу спостерігаються явища інтоксикації (отруєння) організму трутою спірохет. При цьому немає якихось характерних ознак, за якими можна було б безпомилково визначити захворювання на сифіліс; звичайні загальна слабкість, головна біль, нездужання, біль у м'язах, суглобах і кістках, невелике підвищення температури. Часом усе це хворий розцінює як грип. Єдина характерна ознака вторинного періоду сифілісу –

рожево-червоні плями по всьому тілу; вони не завжди легко виявляються, а якщо хворий їх помічає, то, як правило, вважає, що це алергія на якусь їжу. У вторинний період сифілісу хворий дуже заразний для навколишніх. У третинному періоді сифілісу в місцях скупчення спірохет дуже уражаються тканини: спочатку тканина сильно набрякає, а потім мертвіє і розпадається, на її місці утворюється глибокий рубець, характерний тільки для сифілісу. Такі ураження тканини (гуми) можуть з'явитись на будь-якій ділянці тіла. Поява гуми на ділянці твердого піднебіння спричиняє руйнування кістки в цьому місці й виникнення характерної для сифілісу гугнявості. Гума на ділянці спинки носа руйнує кістки носа, призводить до його "провалювання". Ушкодження різних частин тіла спотворюють людину і роблять її інвалідом.

При сифілісі дуже уражаються судини, особливо аорта, стінка якої втрачає свою високу міцність, еластичність і під тиском крові поступово розтягується й може розірватись. Розривання аорти спричиняється до майже миттєвої смерті. Сифілітичні ураження судин і тканин спинного мозку спричиняють появу тяжких неврологічних ускладнень, при яких порушується чутливість різних ділянок тіла, виникають постійні або періодичні сильні сверблячі або "стріляючі" болі. В результаті сифілітичного ураження нервової системи порушується координація рухів, хода стає нестійкою, втрачається рівновага, людина похитується; типовими є порушення мови, випадіння пам'яті, розлад лічби, писання, читання, поступовий розвиток слабоумства. Хворі стають надзвичайно дратівливими, запальними або, навпаки, млявими й апатичними.

Перебіг гонореї.

На слизовій оболонці статевих органів збудник гонореї – гонокок – посилено розмножується, спричиняє її запалення, яке супроводиться набряком і сильним виділенням гною. Ушкоджені місця слизової оболонки починають дуже різати і пекти, на них виникають ерозії. Хвороба ускладнюється порушенням відтікання сечі. У крові гонокок швидко гине, тому на відміну від сифілісу, гонорейна інфекція звичайно має місцевий характер. В ослаблених людей із зниженим імунітетом гонокок може поширюватись по всьому організму, уражаючи суглоби, серцевий м'яз, навколосерцеву сумку. Гонокок виділяє отруту, і через це, крім місцевих уражень, у хворого спостерігається слабкість, втрата апетиту, головний біль.

Визначити гонорею можна за інтенсивним виділенням гною із сечовивідного каналу, сильною різзю і печінням при сечовиділенні, болісними позивами на сечовиділення, пов'язаними з поширенням інфекції на сечовий міхур. Ці ознаки хвороби з'являються через 1 – 3 дні після зараження й досягають найбільшої інтенсивності через 2 – 8 днів. Через кілька тижнів вони стихають, і хвороба переходить у хронічну форму, яка протікає майже безболісно. Хвороба може загостритись при вживанні алкоголю, при ослабленні організму, в жінок під час менструації і після пологів.

Хронічна гонорея поступово ускладнюється враженням чоловічих статевих залоз (яєчок) і передміхурової залози; при цьому нерідко розвивається безплідність. У жінок безплідність може спричинитись гонорейним ураженням матки і маткових труб. Хронічна гонорея загострюється під час пологів. Оскільки в післяпологовому періоді слизова оболонка статевих органів особливо сприятлива до інфекцій, хвороботворний процес дуже поширюється на всі статеві органи і ушкоджує їх.

Боротьба з венеричними захворюваннями.

В нашій країні створено всі необхідні умови для успішної боротьби з венеричними захворюваннями. Проводяться заходи, що запобігають поширенню цих хвороб; хворим

подається безплатна медична допомога. усіх хворих обов'язково ставлять на облік у спеціальні медичні заклади – шкірно-венерологічні диспансери, а тих, хто ухиляється, карають у кримінальному порядку.

Працівники шкірно-венерологічних диспансерів лікують хворих і обов'язково знаходять джерело зараження, незалежно від того, звертається цей носій хвороби в диспансер чи ні. Обстежують також усіх, хто був у контакті з хворим. З профілактичною метою регулярно обстежують працівників сфери обслуговування, харчових підприємств, дитячих закладів – дитячих садків, ясел, шкіл-інтернатів та ін., оскільки їх захворювання може завдати навколишнім особливо великої шкоди.

Лікують хворих на венеричні захворювання як в умовах диспансеру, так і в стаціонарі. У стаціонар направляють хворих в заразному періоді сифілісу, а також хворих з будь-яким венеричним захворюванням, якщо вони лікуються нерегулярно, порушують строки відвідування лікаря для контролю за лікуванням, що проводиться в диспансері.

Фактори, що ускладнюють боротьбу з венеричними захворюваннями. Державна система боротьби з венеричними захворюваннями працює ефективно, медичні працівники мають сучасні методи і засоби діагностики й лікування венеричних захворювань. Проте хворі часом намагаються ввести в оману медичних працівників. Вони приховують захворювання, перекручують відомості про джерело та обставини захворювання, багато чого замовчують. Це ускладнює боротьбу з венеричними хворобами.

Поведінка людей, які знають про своє захворювання, але приховують його і заражають інших людей, розцінюється як суспільно небезпечна. Статті Кримінального Кодексу України передбачають кримінальну відповідальність за таку поведінку.

Щодо венеричних захворювань існує немало передсудів, які сприяють їх поширенню. Наприклад, деякі люди вважають, що заразитись венеричними хворобами можна тільки після певного віку. Але зараження може статись у будь-якому віці. Заразитись можна від людини іншої статі й нестатевим шляхом – якщо користуватися чужою губною помадою, посудом хворого, докурювати чужу сигарету, а також на громадських пляжах. Сприйнятливність до зараження венеричними захворюванням підвищується у стані сп'яніння.

СНІД

Що таке СНІД?

СНІД (синдром набутого імунodefіциту) визивається специфічним вірусом. Цей вірус потрапляє у кров і пошкоджує певний тип білих кров'яних кульок (лімфоцитів), які є важливим ланцюгом захисної (імунної) системи організму. В результаті заражена людина стає "беззахисною" перед мікробами та опухлями. Хвороба розвивається повільно, на протязі декількох років єдиною ознакою хвороби може бути збільшення декількох лімфатичних вузлів. Потім починаються підвищення температури, розлад шлунку, пітливість, похудіння. Пізніше настає запалення легень, сепсис(зараження крові), злоякісні пухлини, переважно на шкірі. Все це призводить до смерті хворого.

Діагноз СНІД може встановити тільки лікар.

Як можна заразитись СНІДом?

СНІД – мало заразна хвороба. Внаслідок вивчення декількох тисяч хворих, зареєстрованих в світі, встановлено, що вірус СНІДу передається:

- при статевому контакті з хворими або зараженими вірусом СНІДу, частіше при статевих збоченнях;
- в результаті використання для ін'єкції нестерильних шприців, в основному наркоманами;
- шляхом введення крові або її препаратів , які вміщують вірус;
- від вагітної жінки, зараженої СНІДом, новонародженій дитині.

Вірус СНІДу не передається через повітря при розмові, кашлі і т. д. При використанні загального посуду та іншими речами побуту, санвузлом , ванною, басейном і т.д. заразитись СНІДом не можна.

Жодного випадку зараження СНІДом не виникло при побутових контактах чи при контактах на роботі. Жоден медичний працівник не заразився при допомозі хворим на СНІД.

При спільному перебуванні здорових дітей і дітей , хворих СНІДом, не було відмічено передачі вірусу в школах і шкільних закладах.

Чи є методи діагностики СНІДу?

При проникненні вірусу СНІД в організм виникає відповідна реакція – утворюються антитіла. Цю реакцію можна виявити спеціальними методами, при дослідженні проб крові. Позитивна реакція вказує на те, що людина заразилась вірусом СНІДу. У частини осіб з позитивною реакцією надалі розвивається СНІД. Інші можуть зовні залишатись здоровими, але зберігають вірус в організмі і тому можуть заразити інших людей. По результатам реакції не можна сказати хто захворіє, а хто буде лише вірусоносієм.

Реакція на СНІД проводиться при кожній здачі донорської крові. Донорська кров, яка дає позитивну реакцію знищується.